

ΕΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1889. ΑΡΙΘ. 264.

Συνδρ. ἐτήρ. ἐν Ἑλλάδι. Δρ. 1.1
 » » » » Ἐξωτερικῶ. φη. 2.

ΚΙΕΥΘΥΝΣΙΕ
 Ἐκδόσ. Σταδίων ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἢ ἄνευ προσηλωμένη.

Ο ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ.

Ὁ Φιλοποίμην ἦτο Πελοποννήσιος τὴν πατριδα γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας, καὶ εἰς τῶν διασήμων στρατηγῶν τοὺς Ἀχαιῆς Ὀμοσπονδίας, ἐξεπαιδεύθη δὲ ὑπὸ τοὺς καλλίστους διδασκάλους τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Φιλοποίμην διεκρίθη εἰς δύο περιστάσεις, εἰς τὴν προσβολὴν, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης ἔκαμε κατὰ τῆς Μεγαλοπόλεως, καὶ εἰς τὴν μάχην, ἣτις ἐγένετο κατὰ τὴν Σιλλησίαν τὸ 232, ὅπου ὁ Ἀντίγονος ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας κατὰ κράτος. Ἐπειδὴ δὲ ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὴν διοίκησιν μιᾶς μοίρας τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, ἠργυκᾶσθη νὰ φύγῃ εἰς Κρήτην, ὅπου ἔλαβεν ἐνκαιρίαν νὰ δειξῇ ὄχι μόνον τὴν προσωπικὴν του γενναϊότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν στρατηγικὴν του ἰκανότητα καὶ ἐμπειρίαν.

Ἀποῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατριδα του, διορίσθη διοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ τῆς Ἀχαιῆς Ὀμοσπονδίας, καὶ μετ' οὗ πολὺ καὶ ἀρχιστράτηγος ὅλων τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτῆς. Ἀμα δὲ ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Μεσσηνίδα, τυράννου τῆς Σπάρτης, ὅστις εἶχεν ἐκστρατεύσει κατὰ τῆς Μαντινέας, καὶ νικήσας αὐτὸν κατὰ κράτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μαντινεῖς ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου ὀλέθρου.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ τυράννου τῆς Σπάρτης Νάβιδος, ἡ Σπάρτη ἐπανέκτησε τὴν ἀρχαίαν τῆς ἐλευθερίαν διὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Φιλοποίμενος καὶ προσετέθη εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμμαχίαν. Κατόπιν ὅμως ἀποχωρισθεῖσα καὶ νικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος, μετέβαλεν ἐκ νέου τὸ Λυκούργειον πολίτευμα καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἠργυκᾶσθη νὰ δεχθῆ τοὺς ἄεμους τῆς Ἀχαιῆς Ὀμοσπονδίας.

Μετὰ τινα καιρὸν ἡ πόλις Μεσσηνὴ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς Ἀχαιῆς Ὀμοσπονδίας, ἔνευα δὲ τούτου ἐστάλη κατ' αὐτῆς ὁ Φιλοποίμην, ἀλλὰ προσεβλήθη εἰς μέρος στενωπὸν μὲ ὀλίγους ἱππεῖς· οἱ μὲν ἱππεῖς του ἐφρονεῦσαν ἢ ἐφυγον αὐτὸς δ' ἐφρεθείς ὑπὸ τὸν ἵππον του ἠμυθανῆς συνελήφθη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων καὶ ἐφέρθη δέσμιος εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχόντων νὰ πῆρ τὸ κῶνειον, καὶ οὕτως ἀπέθανεν.

Ὁ Φιλοποίμην.

Ὁ Φιλοποίμην ἦτο ἀνὴρ ἐνέργητος καὶ στρατηγὸς γενναῖος καὶ ἰκανός, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ του ἦτο τοιαύτη, ὥστε πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ δημοσίου φρονήματος ἀπέβαινε ματαία. Ἡ Ἑλλὰς ἔβαινε τὸν κατωφερόν δρόμον, ὅστις ἐπὶ τέλος τὴν ἔφερεν εἰς ἐντελὴ ἀπώλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας της, καὶ ἔγεινε Ῥωμαϊκὴ Ἐπαρχία.

Ὁ Φιλοποίμην ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐσφαλμένως ὀνομάζεται ὁ **τελευταῖος Ἕλληνας**, διότι καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπώλεσθη ἐπὶ μακρὸν ὁ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωσ, ἀλλὰ δὲν ἐχάθη καὶ ὁ Ἕλληνισμός.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ καλοῦ ἀέρος τῶν βουνῶν μας, παρετήρησεν ἡσυχῶς ὁ γέρον, ἐλπίζω δέ, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ κ. Κλάρα θὰ ἴηαι εἰς κατάστασιν ὄχι μόνον νὰ τρώγῃ ἀπ' ὕλα τὰ φαγητά, ἀλλὰ καὶ νὰ περιπατῇ. Ἡ φύσις κάμνει θαύματα II

— Ἄμποτε νὰ ἐπαληθεύσουν οἱ λόγοι σου, μπάρμπα Κάρολε, εἶπε μειδιῶσα ἡ κ. Σήσμαν.

— Ἐγὼ δέ, ἐπρόσθεσε μὲ ἐνθουσιασμόν ἡ κ. Κλάρα, θὰ θεωρήσω τοῦτο ὡς τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐστειλε τὴν ἀγαπητὴν Χαϊδὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου, διὰ νὰ μὲ φέρῃ δὲ αὐτῆς εἰς τὸ βουνὸν τοῦτο καὶ θὰ ἔχω αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν μου. Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν, ἡ ὥρα ἀπενῶ καὶ ἐπιθύμουν νὰ ἴδω τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης τοῦ παποῦ καὶ μάλιστα τὴν κλίνην τῆς Χαϊδῆς, περὶ τῆς ὁποίας μᾶς ἔλεγε τόσα καὶ τὴν ὁποίαν ἐπίθει τόσον πολὺ.

— Ναί, ναί, ἐπρόσθεσεν ἡ κ. Σήσμαν, ἄς υπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τὰ ἀγαπητὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγαπητῆς Χαϊδῆς.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀπέρασε τόσον καλά, ὥστε ἡ κ. Σήσμαν μετὰ τῆς κ. Κλάρας ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσι διαρκῶς ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη καθ' ὅλον τὸ θέρος.

Πρὸς τοῦτο ὁ παποὺς ἠτοίμασε κλίνας, τὰς ὁποίας ἔστρωσε μὲ μαλακὸν λειχῆνα διὰ τὰς κυρίας, ἡ δὲ πρώτη νύξ, τὴν ὁποίαν ἀπέρασαν ἦτο ἡ εὐχαριστοτάτη τῆς ζωῆς των! Ἡ κ. Κλάρα ἰδίως ἐκοιμήθη τόσον καλά καὶ ἐσηκώθη τὸ πρωὶ τόσον εὐχαρῖς, ὥστε ἐζήτησε νὰ τὴν ἐκβάλουν πάλιν ἔξω εἰς τὸν κῆπον ὑπὸ τὰ δένδρα διὰ νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν των.

Ὁ καλὸς ἀήρ ἀφ' ἐνός, ἡ τροφή καὶ ἡ γυμνασις καὶ ἡ καλὴ συναναστροφή ἐξ ἄλλου, ἐνήργησαν τόσον ὠφελίμως εἰς τὴν ὑγίαν τῆς κ. Κλάρας, ὥστε ἤρχισε νὰ κάμνῃ ὀλίγα βήματα μόνη τῆς καὶ τέλος μετὰ ἓνα μῆνα ἠδύνατο νὰ περιφέρεται ἐλευθέρως ἐπὶ τῶν ὄρεων μετὰ τὴν Χαϊδὴν καὶ τὸν Πέτρον, δὲν εἶχε δὲ λόγους νὰ ἐκφράξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς εἰς τὸν παποῦ τῆς Χαϊδῆς, διὰ τὴν ἀδιάκοπον φροντίδα, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε δι' αὐτὴν καὶ τὴν κυροῦλάν τῆς.

Ἡ Καλύβη τοῦ παποῦ κατεστάθη εἶδος σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κ. Σήσμαν ἦτο ἡ διευθύντρια καὶ διδάσκαλος. Καθ' ἐκάστην συνθροίζοντο ὅλοι ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων καὶ

διήρχοντο τὰς ὥρας τῶν ἀναγινώσκοντες τὴν Γραφήν καὶ ἄλλα βιβλία, ἡ δὲ κ. Σήσμαν ἐξηγοῦσεν εἰς τὰ παιδιά καὶ τὰς γυναῖκας ὅσα δὲν ἐννοοῦσαν, ἐπεὶ δὲ εἶχεν ὠραίαν φωνήν, καὶ ἐγνώριζε τὴν μουσικὴν καλῶς μετ' ὀλίγον ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς αὐτῆς νὰ ψάλλουν διαφόρους ὕμνους, ὥστε ἡ μικρὰ ἐκείνη συνοδεία ὠμοίαζε πρὸς πανηγυρίν. Ἡ Χαϊδὴ πρὸ πάντων ἔκαμε θαυμασίας προόδους εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Γραφῆς ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύῃ αὐτὴν εἰς τὴν τυφλὴν γραίαν μὲ πολλὴν εὐκολίαν, ἦτο δὲ ὁ τύπος τῆς ἐργατικότητος, ἰλαρότητος καὶ ἀγάπης πρὸς ὅλους.

— Χωρὶς αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ παποὺς εἰς τὴν κ. Σήσμαν ἐγὼ θὰ ἦμην χεμένος ἀνθρώπος. Αὐτὴ μοὶ ἔδωκε νέαν ζωὴν καὶ πρὸ πάντων μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν του.

— Καὶ ἐγὼ παποῦ, ἐξερῶνησεν ἡ κ. Κλάρα χρεωστῶ ὄχι μόνον τὴν σωματικὴν ὑγίαν μου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα μου εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀγαπητὴν Χαϊδὴν. Αὐτὴ μὲ ἐδίδαξε πῶς νὰ προσεύχωμαι, τὸ δὲ παράδειγμά της μὲ ἔσυρε πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τῶρα εἶμαι εὐτυχής.

— Καὶ ἐγὼ ἐπρόσθεσεν ὁ Πέτρος, χρεωστῶ πολὺ εἰς τὴν Χαϊδὴν, διότι χωρὶς αὐτῆς ἐγὼ θὰ ἦμην τώρα ὡς μία ἀπὸ τὰς αἰγίσκου, χωρὶς γράμματα καὶ χωρὶς νοῦν. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ ἐβοήθησε, μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ τώρα αἰσθάνομαι, ὅτι εἶμαι κάτι τι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ναί, εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν, ἡ Χαϊδὴ εἶναι ἀληθινὴ χριστιανὴ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ γείνη εἰς πολλοὺς ἄλλους ὠφελίμως ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Θεὸς νὰ τὴν εὐλογῆσῃ.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, ἡ κ. Κλάρα ἐβελτιώθη τόσον, ὥστε ἠδύνατο νὰ τρέχῃ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους ὡς κατσίκι—ἐπάχυνε δὲ καὶ ἐκοκκίνησε καὶ τόσον μετεβλήθη, ὥστε σχεδὸν κατεστάθη ἀγνώριστος.

Φαντάσθητε ἐπομένως τὴν χαρὰν τοῦ πατρός της, ὅταν αἴφνης παρουσιάσθῃ μίαν ἡμέραν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη! Δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἰδῶν τὴν ἀγαπητὴν Κλάραν τρέξασαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐναγκαλισθεῖσαν αὐτὸν τρυφερῶς. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις, ὁ κ. Σήσμαν συνήθροισεν ὅλους ὑπὸ τὴν σκηνὴν τῶν δένδρων καὶ γονατίσας ἐζέχεε τὴν καρδίαν του εἰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ αἶνον εἰς τὸν Μέγαν Ἰατρὸν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, εἰς τὸν ὁποῖον ὠφείλετο ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη μεταβολή. Κατόπιν δὲ εὐχαρίστησε τὸν γέροντα παποῦ, διὰ τὰς περιποιήσεις του καὶ τὴν Χαϊδὴν, ἥτις διὰ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς της εἴλκυσε τὴν ἀγάπην τῆς κ.

Κλάρας και ούτως ἐγένετο αἰτία τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰς τὰ βουνά των και τῆς ἀναρρώσεως αὐτῆς.

Τελευταῖον στραφείς πρὸς τὸν παπὸν, τώρα, φίλε μου, τί δύναμαι νὰ κάμω διὰ σᾶς; ζήτησε τί θέλεις και θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως. Ὁ Θεὸς μὲ εὐλόγησε μὲ μεγάλην περιουσίαν και δύναμαι και θέλω νὰ κάμω ὅ,τι εἶναι διὰ τὴν εὐζωίαν σας.

—Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ γέρον, διὰ τὴν καλωσύνην σου ταύτην, ἀγαπητὴ κ. Σῆσμαν, ἀλλ' ἐν ὄσῳ ζῶ, ἔχω τὰ μέσα νὰ διαθρέψω ἑμαυτὸν και τὴν Χαϊδὴν. Ὅθεν δὲν ἔχω χρεῖαν βοήθειας. Ὅταν ὁμως ἀποθάνω, ἐπειδὴ αὕτη θὰ μείνη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὀρφανή, ὅστις εἶναι πλήρης κακίας, σὲ παρακαλῶ νὰ τὴν προστατεύσης, ὥστε νὰ μὴ ἐκτεθῆ εἰς πειρασμοὺς ἀνωτέρους τῶν δυνάμεών της, ἀν και πιστεύω ὅτι εἶναι αὕτη ἱκανή, διὰ τῆς θείας χάριτος νὰ ἀντισταθῆ κατὰ παντὸς πειρασμοῦ.

—Ὅσον δι' αὐτὸ μὴ ἀνοσηχῆς, φίλε μου, εἶπεν ὁ κ. Σῆσμαν. Ὁ κοινὸς και καλὸς φίλος μας ἱατρός, ἀπεφάσισε νὰ ἀπεράσῃ τὰ τελευταῖα ἐτη τῆς ζωῆς του ἐδῶ μὲ σᾶς, διότι ἐπιθυμεῖ ἡ Χαϊδὴ νὰ τὸν περιποιηθῆ εἰς τὰ γηρατεῖα του και νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅταν ἀποθάνῃ. Ἐγὼ δὲ πρὸς ἐνθύμησιν τῆς γνωριμίας και τῆς καλωσύνης ὄλων σας πρὸς τὴν οἰκογενεῖάν μου, ἀφίνω ποσὸν τι χρηματικόν, τὸ ὅποιον εἰμπορεῖς νὰ διαθέσης κατὰ βούλησιν, ἴσως πρὸς ὄφελος τῆς τυφλῆς κυρούλας!

—Εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ παπὸς, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ καλοῦ μας ἱατροῦ. Πόσον θὰ χαρῆ ἡ Χαϊδὴ ἀκούουσα τοῦτο!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὅλοι οἱ καλοὶ οὗτοι φίλοι ἠτυφασθῆσαν ἢ ἀναχωρήσουν, ὁ ἀποχωρισμὸς ἦτο σκληρὸς ἰδίως τῶν δύο κορασιῶν. Ἀλλ' ἡ Χαϊδὴ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν κ. Κλάραν, μὴ κλαίης ἀγαπητὴ κυρία μου, εἶπεν, διότι ὁ χωρισμὸς μας δὲν εἶναι παντοτεινός. Ἐκεῖ ἐπάνω ὑπάρχει ὠραιότερος τόπος, και ἐκεῖ ἐλπίζω νὰ συναντήσω πάλιν και σὲ και ὄλους τοὺς ἄλλους και ἐκεῖ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κοινοῦ Σωτῆρος σας Χριστοῦ θὰ διερχώμεθα τὴν αἰωνιότητα χωρὶς νὰ χωρισθῶμεν ποτέ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Σῆσμαν και τῆς οἰκογενείας του, ὁ παπὸς και ἡ Χαϊδὴ, κατέβησαν εἰς τὸ Δόρφλην διὰ νὰ προῦπαντήσωσι τὸν καλὸν ἱατρὸν, ὅστις ἦλθε νὰ ἀποκατασταθῆ ἐκεῖ ὡς πατὴρ τῆς Χαϊδῆς. Διὰ τῶν χρημάτων του ἡ οἰκία τοῦ παπῶ ἐπεσκευάσθη και ἐκεῖ ἐκατοίκησαν οἱ τρεῖς ἐν εἰρήνῃ και χαρᾷ.

Ἡ Χαϊδὴ και ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησαν τὰς

σπουδὰς των εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Δόρφλην, ἀναβαίνοντες τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ ὄρη, ἕως οὐ ἐτελείωσαν τὸ Γυμνάσιον, και τότε ὁ καλὸς ἱατρός μετὰ τοῦ παπῶ και τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου συνέζευξαν αὐτοὺς εἰς γάμου κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζῆσαν τιμώμενοι ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν των και ἐργαζόμενοι διὰ τὴν πνευματικὴν ὠφέλειαν αὐτῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ .

• Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ .

Χαρά! χαρά! τὴν Γῆν πληροῖ!
 Οὐράνιος! οὐχὶ κοινῆ!
 Ἀγάλασθε οἱ Οὐρανοί!
 Καρδία πᾶσα βί χαρῆ!
 Αἱ λυπ' αἱ θλίψεις νῦν μακράν!
 Τὴν ἁμαρτίαν τὴν πικράν,
 Γενᾶται ὁ Καλὸς Ἀμνός,
 Ὃς αἶρει ταύτην ταπεινῶς.
 Καὶ γίνεται παντοτεινός
 Μεσίτης μας πρὸς τὸν Θεόν!
 Χαρά! ἀπάντων τῶν λαῶν
 Νῦν ἄς κατέχῃ τὰς ψυχὰς!
 Κι' ἄς ἀναπέμπωσιν εὐχὰς,
 Καὶ ὕμνους τῷ Θεῷ χαρὰς!
 Διὰ Χριστοῦ, ὃς τῆς ἀρᾶς
 Κατέρχεται καταργητής,
 Ἀμαρτωλῶν δὲ Λυτρωτής!!

Γενᾶται βρέφος, ὁ Σωτὴρ!!
 Ὁ Ὄρθρινός λαμπρὸς Ἀστὴρ!
 Τὸ θάλλον Ἀνθός τοῦ Σαρὸν!
 Τὴν ἁμαρτίαν σὲν Σαυρόν
 Ὑψῶν, εἰς πᾶσαν ταπεινὴν
 Ψυχὴν χαρὶ! οὐχὶ κοινῇ
 Εἰρήνῃ! οὐχ ὅπως ἡμῶν
 Ὁ κόσμος βίβει, βίβ' Αὐτός,
 Ὁ Λυτρωτής μας ὁ Χριστός!
 Ὡ πᾶσαν δώσωμεν τιμὴν!!
 Οἱ ἄγγελοι νῦν ψαλμωδοῦν,
 Κι' οἱ εὐσεβεῖς ἄς ψαλμωδοῦν!
 Ἡ δόξ' ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν
 Ὃς βασιλεὺς κραταῖον!!
 Ἐἰρήνῃ δὲ και Χαρμονῇ!
 Ὡς τὴν Γῆν, διδοὶ εὐδοκίαν
 Καὶ πέμπει τὸν Μονογενῆ
 Ἐἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Πατὴρ,
 Καὶ μετ' αὐτῶν νῦν κατοικεῖ!
 ἘΘΕΟΣ! ἈΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡ!!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΑΡΚΗΣ.

*Ἐκ Πειραιεῖ τῆ 14 Νοεμβρίου 1889.

— « Πόσον μεγάλα τὰ ἔργα σου, Κύριε! τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας! Ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῶν ποιημάτων σου! »

(Ψαλμ. ρδ', 24).

— « Πόλλαι αἱ θλίψεις τοῦ δικαίου, ἀλλ' ἐκ πασῶν τούτων θέλει ἐλευθερώσει αὐτὸν ὁ Κύριος. »

(Ψαμ. λδ', 19)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΝΙΝΕΥΗ.

Ἡ Νινευὴ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰωνᾶ (800 π. Χ.) ἦτο πόλις πλουσία καὶ μεγάλη, ἑπτῶν ἡμερῶν

ἡ Ἰωνᾶς ἐξ ἐντροπῆς καὶ φόβου ἀφ' ἑνός, καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο εὐσπλαγχνὸς καὶ θὰ ἐσυγχώρει τοὺς Νινευιῆτας, ἐὰν μετενόουν, καὶ οὕτως οἱ λόγοι του δὲν θὰ ἀπέβαινον ἀληθεῖς, ἐπράτη ἄλλην ὁδόν, ἀλλ'

Ἡ βασιλεὺς τῆς Νινευῆ ταπεινούμενος εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς καταστροφῆς τῆς

ὁδοῦ», ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ πολλῶν μυριάδων φυχῶν. Ἄλλ' οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν πονηροὶ καὶ ἐξηκριωμένοι ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Πρὶν ὅμως ἐκτελέσῃ τὴν τρομερὰν ταύτην ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἔστειλε τὸν προφῆτην Ἰωνᾶν νὰ κηρύξῃ εἰς αὐτοὺς μετάνοιαν.

ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους τὸν ἔφερον ἐκεῖ ὅπου ἤθελε διὰ τρόπον ἀξιοθαυμάστου. (Ἰδὲ Βιβλ. Ἰωνᾶ.)

Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν πόλιν, ἤρχισε νὰ διέρχεται δι' αὐτῆς κηρύττων, «Μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἡ Νινευὴ θέλει καταστραφῆ.»

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς καταστροφῆς ὁ βασιλεὺς, οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς μετενόησαν ἀπὸ τὰς ἀ-

μαρτίας των και ἐταπεινώθησαν, και ἔκραξαν εἰς τὸν Θεὸν διὰ συγχώρησιν. Ὁ δὲ Θεὸς εἶδε τὴν μετάνοιαν των και τὴν ταπεινωσίν των και ἤκουσε τὰς δεήσεις των και συνεχώρησεν αὐτούς.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἱστορία τῆς μεγαλοπόλεως Νινευθῆς εἶναι ὠραῖον παράδειγμα τοῦ τρόπου,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΡΑΪΤ

Ὁ διάσημος οὗτος και ἐνάρετος πολιτικός τῆς Ἀγγλίας, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀπέθανεν, ἐγεννήθη τὸ 1811 ἐν Λάγκασιφ, ἀνήκεν δὲ εἰς τὴν θρησκευτικὴν κοινότητα τῶν φίλων ἢ Κοινακί-

Ἰωάννης Βραΐτ.

μὲ τὸν ὁποῖον φέρεται ὁ Θεὸς πρὸς πάντα ἀμαρτωλὸν μετανοοῦντα, διότι δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐπιστραφῇ ἀπὸ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ ὁδῶν και σωθῇ.

— Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ λέγεται ὅτι εἶναι 34,000, ἐξ ὧν 9,000 εἶναι Μωαμεθανοί, 18,000 Ἰουδαῖοι, και 7,000 Χριστιανοί.

ρων, ἵτις, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἐναντία τῶν πολεμῶν και διὰ τοῦτο πολλὰς ὑπέστη κακώσεις και διαγμούς, μὴ στέργουσα νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῷ στρατῷ και τῷ ναυτικῷ τῆς Ἀγγλίας, ἕως οὗ διὰ νόμου ἐξπρέθη τῆς υποχρέωσός ταύτης.

Ὁ Βραΐτ ἦτο εὐτρω δεινὸς και εὐγλωττος, και ἀείποτε μετεχειρίσθη τὸ θεῖον ταῦτο δῶρον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας και τῆς εἰρήνης.

Και κατὰ πρῶτον μὲν παρέστη ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ τὸ 1838, ὡς ὑπέρμαχος τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου τῶν σιτηρῶν, πρὸς ὄφελος τοῦ πτωχοῦ

λαού, διὰ δὲ τῆς προσωπικῆς του ἐπιφορῆς συνήρτησεν οὐχὶ ὀλίγον πρὸς υιοθέτησιν τῆς ἰδέας ταύτης τοῦ Σιρ Ροβέρτου Πήλ καὶ πρὸς ἐπιψηφισμὸν τοῦ περι τούτου νόμου εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον.

Φίλος ὢν τῆς εἰρήνης, ὠμίλησεν ἐπανειλημμένως κατὰ τοῦ Κριμαϊκοῦ καὶ ἄλλων πολέμων, καὶ μάλιστα μετέβη ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἐπιτροπῆς Κουακέρων εἰς Πετροῦπολιν κατὰ τὸ 1854, διὰ νὰ καταπεισῇ τὸν Τσάρον Νικόλαον νὰ μὴ ἀρχίσῃ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ὅστις τότε ἐσχεδιαζέτο· δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐπέτυχεν ἡ φιλάνθρωπος του ἀποστολή.

Ἐκτοτε ὡς μέλος τοῦ φιλελευθέρου κόμματος εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον, φίλος καὶ συνέταγος τοῦ Γλάδστονος, δὲν ἐπαυσε συνηγορῶν καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Βουλευτηρίου, ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ, καὶ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Τὸ δὲ 1880 ὄταν τὸ ὑπουργεῖον Γλάδστονος, τοῦ ὁποῖου ἦτο μέλος καὶ ὁ Βράϊτ, ἠναγκάσθη νὰ κηρύξῃ καὶ νὰ διεξαγάγῃ τὸν πόλεμον ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Ἀραβῆ καὶ τοῦ Μαχδῆ, ὁ Βράϊτ παρητήθη τοῦ ὑπουργείου του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ ἀσυνεπῆς πρὸς τὰς ἐναντίον τῶν πολέμων ἀρχὰς του.

Ὁ Βράϊτ ἦτο ἄνθρωπος εὐρωστος τὸ σῶμα καὶ γενναῖος τὸ φρόνημα—ἀπλοῦς τὰ ἦθη καὶ γλυκὺς τὴν συμπεριφορὰν· ἀπῆλασε δὲ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ παδῶν ἐν γένει τῶν τάξεων τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας, διὰ τὸ ἥπιον καὶ συμβιβαστικὸν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τὰς πολλὰς του χριστιανικὰς ἀρετὰς. Ὄταν δὲ ἀπέθανεν, ὁ θάνατός του ἐλύπησε πάντας ἐν γένει, ὄχι μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου, ὅπου ἐξετημάτο ἡ χρυσότης καὶ ἀγνή ἀγάπη του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Εὐτυχῆ τὰ ἔθνη τὰ ἔχοντα τοιοῦτους ἄνδρας ἐν τοῖς πράγμασιν αὐτῶν, νὰ τὰ ὀδηγῶσιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην!

ΜΥΡΤΙΣ

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Ἡ οἰκοδέσποινα κατένευσε σιωπηλῶς καὶ ἡ Ἰουλία ἀπῆλθε τοῦ περιστυλίου. Πρὶν ὅμως ἐξέλθῃ αὐτοῦ, στραφεῖσα εἶπε μὲ γλυκεῖαν καὶ καθαρὰν φωνήν.

«Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ εὐλογῆσῃ καὶ σέ, Κορηλία μου, καὶ τὰ τέκνα σου!» καὶ διηθύνη πρὸς τὸ ἄτριον (τὴν ἐξωτερικὴν αὐλήν,) ὅπου τὴν ἐπερίμενε τὸ φορεῖόν της.

Πρὶν ὅμως ἀναβῆ, τὴν ἐπρόφθεασεν ἡ Κορηλία. Ἡ ἀμοιβαία των ἀγάπη ἦτο πολυχρόνιος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτριζοθῆ οὕτω διὰ μιᾶς.

— Μίαν στιγμὴν, Ἰουλία, «εἶπεν ἐκείνη· Καθὼς γνωρίζεις αὐρίον ἀναχωροῦμεν διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐὰν σοῦ ἔλθουν δυστυχίαι, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ ἀσφαλῆς καταφύγιον· εἰς τιαυτὴν περιπτώσειν, νὰ ἦσαι βεβαία περὶ τῆς ὑπερασπίσεώς μου,» καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ ἀπάντησιν,

ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ ἄτριον, ἡ δὲ Ἰουλία ἀνεχώρησε.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς Βαλερίας ἡ Κλαυδία, ἣτις ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, εἶχε γείνει Ἑστίας. Αὕτη ἦλθε διὰ νὰ ἀποχαιρηθῆ τὴν οἰκογενεῖάν της, ἣτις τὴν ἐπαύριον ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ ἰδίᾳ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, διότι ἦτο ἀφιερωμένη πλέον εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἑστίας καὶ δὲν τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἐξέλθῃ τῆς Ρώμης.

Ἡ συνάντησις τῆς Βαλερίας καὶ Κλαυδίας ἦτο πολὺ ἐγκάρδιος, ἡ δὲ Βαλερία εἰδείκνευσε σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἂν καὶ αὕτη ἦτο μικροτέρα, ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου καὶ ἱεροῦ της ἀξιώματος.

Ὁ πατὴρ τῶν δύο ἀδελφῶν, Βεργίνιος Ροῦφος, εἶχε μεγάλην τάσιν πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν μελέτην, καὶ διὰ τοῦτο νῦν μετέβαινε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι δι' αὐτὸν αἱ Ἀθηναὶ ὑπερεῖχον αὐτῆς τῆς Ρώμης, ὅσον εἶναι ὑπερτέρα καὶ εὐγενεστέρα ἡ δύναμις τοῦ νοῦς τῆς ἀπλῆς σωματικῆς καὶ μουσικῆς ἰσχύος. Καὶ αἱ μὲν Ἀθηναὶ τότε ἐκυρίαρχουν τοῦ κόσμου διὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σοφίας των, ἡ δὲ Ρώμη ἐκυβέρνηε τὰς χώρας τοῦ κόσμου διὰ τοῦ κράτους τῶν ὀπλων.

Πολλοὶ Ῥωμαῖοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφλέγοντο ἀπὸ ὑψίστην ἐπιθυμίαν νὰ σπουδάσουν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ νὰ περιπατήσουν ὑπὸ τὰ σύσκια ἐκεῖνα δένδρα, ὅπου ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σωκράτης ἐδίδαξαν ἄλλοτε τὰς μεγάλας καὶ ὑψηλὰς τῶν ιδέας. Μεταξὺ τῶν τοιούτων ἦτο καὶ ὁ Βεργίνιος Ροῦφος, ὅλοι δὲ αἱ παραδόσεις καὶ αἱ προλήψεις τοῦ ἔθνους του δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κρατήσουν εἰς τὴν Ρώμην.

ΚΕΦ. Γ'.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Βεργίνιος Ροῦφος καὶ ἡ οἰκογενεῖά του, κατελθόντες μετὰ πάντων τῶν δούλων καὶ ἀκολούθων των εἰς Ὠστίαν, τὸν λιμένα τῆς Ρώμης, ἐπεβιβάσθησαν πλοίου ἐπίτηδες ναυλωθέντος καὶ ἀπέπλευσαν, κατευθυνόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Παρέπλευσαν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, τὴν ὠραίαν Καμπανίαν, τὴν Λουκανίαν, τὸ Βρούττιον, καὶ διελθόντες διὰ Σκύλλης καὶ Χαρυβδεως, διηθύνηθησαν διὰ τοῦ κόλπου τοῦ Τάραντος εἰς τὴν ἀπέναντι Ἑλληνικὴν χερσόνησον. Ὅτε δὲ μετὰ πολλῶν ἡμερῶν πλοῦν, ἐφθασαν ἐπὶ τέλος εἰς τὰς Κυκλάδας, ὅλοι οἱ ταξειδιῶται ἤρχισαν νὰ ἀναλαμβάνωσι, διότι ἐπλησίαζον εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον, καὶ ἠρώτων τὴν

Μύρτιν ἐπανελημμένως ἐάν φαίνωνται ἀκόμη αἱ Ἀθήναι.

Ἐπὶ τέλους παρέκαμψαν τὴν νότιον ἀκρὰν τῆς Ὑδρας (ἢ Ὑδρέας, καθὼς ἐκαλεῖτο τὸ παλαι) καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ἦτο ἦδη περὶ τὰ μέσα τῆς προμεσημβρίας, ὅταν ἐφθασαν ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης· ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά καὶ γελῶσα, ἡ ἀσφοδρα διαυγής ὡς κρύσταλλον, εὐνοϊκὸς δὲ ζέφυρος ἤλαυνε τὸ πλοῖον ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων. Αἶφνης ἡ Μύρτις, ἥτις ἵστατο παρὰ τὴν πύρραν μὲ τὴν νεαρὰν κυρίαν τῆς, διελύθη εἰς δάκρυα, καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Βαλερίας ἀπήντησε δεικνύουσα μακρόθεν σημεῖον τι, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν ὡς καθρέπτης, ἀνακλῶν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἦτο ἡ ἀσπίς τοῦ κολοσσίου χαλκίνου ἀγάλματος τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς, τὸ ὁποῖον ἵστατο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, πλησίον τοῦ Παρθενῶνος.

— Θάξῃναι χρυσοῦν! ἀνεφώνησεν ἡ Βαλερία.

— Ὁ ἀδελφός μου ὁ Κλειόμενης λέγει ὅτι εἶναι πολὺ πολυτελέστερον ἀπὸ χρυσόν, εἶπεν ἡ Μύρτις· δίδει αὐτὸ τὸ ἀγαλμα τὸ ἕκαμαν ἀπὸ τὰς λόγχας καὶ τὰς ἀσπίδας, τὰς ὁποίας οἱ πρόγονοί μας ἐκυρίευσαν εἰς τὸν Μαραθῶνα!

Ὀλίγον μετὰ ἡμισυμβρίας τὸ πλοῖον των εἰσέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐθεώησαν μετὰ περιεργείας τὸν μέγαν κύκλον τῶν προκυμαίων, τῶν στοῶν, τῶν ἀποθηκῶν κτλ. αἰτίνας περιεζώνονον τὸν λιμένα. Ὅταν δὲ ἐξῆλθον τοῦ πλοίου, πάντες ἐχάρησαν νὰ πατήσωσι καὶ πάλιν τὴν ξηρὰν· ἀλλ' ἰδίως συγκινημένη ἦτο ἡ Μύρτις, διότι ἐπάτει τὸ χῶμα τῆς πατρίδος τῆς, ἂν καὶ οὐχὶ πλέον ὡς ἐλευθέρᾳ ἀλλ' ὡς δούλῃ!

Ἐπιβάσα μικρῶν διτρόχων ἀμαξῶν, ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ ἀκολουθία τοῦ Βεργινίου Ρούφου ἀνῆλθεν εἰς τὸ Ἄστυ. Πόσον θαυμασμὸν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους τούτους ἡ θέα ὄλων τῶν στοῶν, ναῶν, ἀγαλμάτων, ἱερῶν κτλ. τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Δημοσθένους! Οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ τόσον ὠραία πράγματα εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ διαρκῶς καθ' ὁδὸν ἀνεφώνουν ἐκ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Καὶ ἐννοεῖται ὅτι τῆς Μύρτιδος ἡ καρδιά ἐφούσκωνε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληροῦντο δακρύων χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας, βλέπουσα πάλιν τὰ ἐνδοξα μνημεῖα τῆς γεννητείας πόλεως! Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Βεργίνιος Ρούφος εἶχεν ἐνοικιάσει προηγουμένως. Ἦτο σχεδὸν καθ' ὅλα τυπικὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπαυλις, διότι αἱ Ῥωμαϊκαὶ πολυτέλειαι εἶχον ἦδη εἰσαχθῆ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπως καὶ ἐν Ῥώμῃ εἶχον ἐπικρατήσῃ οἱ εὐγενεῖς τρόποι καὶ πολλὰ ἔθιμα τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Βαλερία, ἐκλέξασα κοιτῶνα καὶ λουτήρα ἰδικόν τῆς, ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ κατοικίᾳ, ἐφρόντισε συνάμα νὰ ἔχη καὶ δωμάτιον παρακείμενον διὰ τὴν Μύρτιν, καὶ δὲν τὴν ἐστελε νὰ διαμένῃ μετὰ τῶν ἄλλων δούλων, εἰς τὰ πενιχρὰ τῶν δωμάτια παρὰ τὸ ἄτριον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἀγαπητοὶ μικροὶ μου φίλοι.

Με τὸ παρὸν φύλλον κλείομεν καὶ ἕτερον ἔτος τῆς μεταξὺ μας φίλας—τὸ 22ον. Ἄς τὸ κλείσωμεν δὲ μὲ εὐγνώμονα αἰσθήματα πρὸς τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς μακροθυμίαν καὶ ἀγάπην του, διότι καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους τούτου ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς ζωὴν, ὑγείαν καὶ πολλὰ σωματικά καὶ πνευματικά ἀγαθὰ, μὴ λαβῶν ὑπ' ὄψει τὰς ἀμαρτίας καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀχαριστίαν μας. Ἄς τὸ κλείσωμεν μὲ ἀπόφασιν νὰ συμμορφωθῶμεν καλλίτερα μὲ τὸ ἄγιον αὐτοῦ θέλημα καὶ νὰ ὑπηρετήσωμεν καλλίον τὴν πατρίδα καὶ τοὺς ὁμοίους μας, ὥστε ἐάν τὸ ἔργο ἀποδειχθῇ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας, νὰ εὐρεθῶμεν πάντες καλλίον προητοιμασμένοι διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν, τὴν αἰώνιον, εἰς τὴν ὁποίαν ὅπως τις εἰσέλθῃ ἐκ ταύτης τῆς ζωῆς θὰ μένη αἰώνως ὁ αὐτός, δρέπων τοὺς καρποὺς τῆς κακίας, ἂν ἦναι κακός, ἢ ἀπολαμβάνων τὰ κατὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας, ἂν ἦναι ἀγαθός.

Ὁ Συντάκτης τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ἐλπίζει ὅτι οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ αὐτῆς ἔχουσιν ἀνά χειρας τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὅτι ἀγαποῦν καὶ μελετοῦν αὐτὸ καθ' ἑκάστην, διότι αὐτὸ εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλὴς δὴγός εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀμαρτωλὸν τοῦτον κόσμον, τὸ μόνον στήριγμα ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, καὶ ὁ μόνος κώδης, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κριθῶμεν πάντες ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς κρίσεως.

Ὁ Συντάκτης αὐτῆς χαίρει ὅτι, καθ' ὅσον γνωρίζει, κατὰ τὸ λῆγον ἦδη ἔτος οὐδεὶς τῶν μικρῶν συνδρομητῶν αὐτοῦ ἐκλήθη διὰ τὸν θάνατον εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἢ καλωσύνη δ' αὐτῆς τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρὸς ἅς τοὺς κάμῃ νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν ὑπακούουν περισσότερο καὶ προθυμότερον.

Εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαινήσῃ τὴν μικρὰν ταύτην φίλην τῶν παιδίων ἢ νὰ κάμῃ ὑποσχέσεις νέας εἰς αὐτὰ διὰ τὸ μέλλον. Τὸ παρελθὸν εἶναι ἰκανὴ σύστασις αὐτῆς διὰ δὲ τὸ μέλλον, τοῦτο βεβαίως θὰ συνεπάγεται μεθ' ἑαυτοῦ τοιαύτας βελτιώσεις, αἰτίνας ἤθελον κριθῆ ἀναγκαῖαι πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ ἀφέλειαν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς.

Τὰ παιδικὰ διηγήματα θὰ σταλῶσιν εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῶν, ἀμὰ ὡς ἡ τρίτη σειρά, σταλῆ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐκ Λονδίνου, ὅπου, ὡς ἄλλοτε ἀνηγγέλθη, ἐκτυποῦνται.

Ἐλπίζομεν ὅτι πάντες οἱ μικροὶ φίλοι τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων θὰ φιλοτιμηθῶσι νὰ προσθέσουν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς καὶ ἄλλους νέους, ἐάν δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ἦναι ἰκανός, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν πρόσθετον δαπάνην, θὰ ἐκδοθῇ ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων δις τοῦ μηνός.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων τοῦ 1889.

Ἑλληνικῆς γλώσσης, μέλλον.....	1732	Καθεδρά τῶν στέψεων.....	1801
Ἁγίας Γραφῆς, διάδοσις.....	1735	Κῆπος διὰ παιδιά.....	1791
Ἄϊψαλ, πύργος τοῦ.....	1772	Κινεσικὴ τιμωρία.....	1785
Ἀλφάβητα τοῦ κόσμου.....	1783	Κοντότεροι ἄνθρωποι, οἱ.....	1758
Ἄμοιβαί καὶ Ποιναί.....	1783	Κοτοπάξι, ἡφαίστειον.....	1786
Ἀνάκτορα Μαδρίτης.....	1756	Λαθροεμπόριον ἀπτεῖον.....	1809
Ἀξιόλογα συμβάντα.....	1734	Λέμβοι σωτήριοι.....	1805
Ἀπήχθησις μας, ἡ.....	1740	Λοφωτὴ Γρέβα.....	1793
Αὐγουστίνος.....	1796	Μανδραγόρας.....	1773
Βασιλεὺς Βαυαρίας.....	1769	Μεγάλα καὶ μικρά.....	1747
Βασιλεὺς τῆς Νιγυεῆ.....	1820	Μύρτις.....	1799, 1807, 1814, 1822
Γαλλίφ, πρόδος ἐν.....	1787	Ναογὰ ζωῶν, πῶς μεταφέρονται.....	1779
Γενεῖα ἡ μεγίστη.....	1769	Νεπάλ, βασιλεῖον τῆς.....	1804
Γέφυρα στεναγμῶν.....	1798	Νοῦ, Ἰωάννης.....	1780
Γῆς, θερμότης.....	1739	Ξενοδοχεῖα Λονδίνου.....	1765
Ἄστων.....	1737	Οὐαλοτροφεῖα.....	1761
Δέν ζῶ μόνον δι' ἑμαυτὸν.....	1743	Ὀψάριον περιπατοῦν.....	1788
Δήμητρα.....	1735	Πέτρας, ἐρείπια.....	1764
Διάδοχος Κωνσταντῖνος.....	1782	Πολὺ ἐν ὀλίγῳ.....	1838
Δόλος ἀντὶ δόλου.....	1774	Πουλί χειροῦργος.....	1757
Ἐθνικὰ χρέη.....	1743	«Πουριτανός», ἀμπόλοισιν.....	1789
Εἶδη ἀνθῶν.....	1801	Σαρδανάπαλος.....	1777
Ἐκρηξίς ἡφαίστειου.....	1756	Σεισμῶν ἐπιρροή.....	1734
Ἐνδοξος ἐπάνοδος, ἡ.....	1811	Σωμασκία.....	1750
Ἐπιστημονικὰ προβλήματα.....	1787	Τάφος Ἰνδικός.....	1765
Ἐπιστολὴ συντάκτου.....	1823	Τεῖου, ἀρχὴ.....	1743
Ἐφημερίδες, αἱ πρῶται.....	1766	Τοκιο, τῆς Ἰαπωνίας.....	1745
Ἐφαίστειος ἔκρηξις ἐν Ἰαπωνίᾳ.....	1733	Τόνδεϋλ, Γουλιέλμος.....	4813
Ἡμέρα τῆς κρίσεως.....	1790	Τυφλῶν ἐκδρομὴ.....	1794
Ἡρακλῆς ἀναπαυόμενος.....	1745	Φιλοποιίμην.....	1817
Θαμνάσιος καρπός.....	1748	Φρέαρ ἀρτεσιανόν.....	1809
Θίατρον.....	1767	Χαϊτὴ 1730, 1738, 1746, 1754, 1762, 1770, 1778, 1786, 1794, 1802, 1810, 1818	
Θύρα τῶν χειλέων, ἡ.....	1775	Χελῶν δικέφαλος.....	1782
Ἰαπωνίδες.....	1749	Χελῶν προκατακλισμησαῖα.....	1812
Ἰνδικῆς σοφίας ἀπανθίσματα.....	1731, 1758	Χημείας μυστήρια.....	1777
Ἰωάννης Βράιτ.....	1821	Χιονοπάπουσα.....	1757
Ἰωάννης ὁ Χριστότομος.....	1741		

ΠΙΝΑΞ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Ὁ Ἀπρίλιος.....	1758	Προσευχὴ.....	1791
Δῶρον νέου ἔτους.....	1729	Πρόσκαιρος εὐτυχία.....	1803
Εἶνοι καὶ ὄικοί μας.....	1811	Τὸ πουλί.....	1751
Ὁ φύλαξ κίων.....	1740	Φιλόσοφος Κέρη.....	1781
Προσευχὴ.....	1737	Χαρὰ Χριστουγέννων.....	1819

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1889.

Αινίγματα.

1—Νύμφης ἤρασθη εἰς θεός, στούς παλαιούς αἰῶνας,
Μὴ ἀνδιδούσης δὲ ποσῶς στάς ποταπὰς του κλίσεις,
Τὴν μετεμάρψω' εἰς φυτὸν μύρρον εἰς ἀνθῶνας,
Σαμνόν, ἀγνόν καὶ γελαστόν, νὰ εὕρῃς ἂν βελήσης!!!

Ἀθήνησι,

Τίττιξ.

2— Διάστημά τι χρονικόν,
Εἶμαι προσέτι καὶ μακρόν.
Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Χωρὶς ἀμφιβολία ἄλλη
Εἰς τὸ ἄχανός θά μ' εὕρῃς,
Ἄν κοσμογραφίαν ἔευρῃς.

Ἐν Καρδίτῃ,

Ἄρστ. Κ. Κούρτιος.

3— Ἀφρημένη λέξις, φίλε παι, τρέπον αἰεὶ σημαίνω,
Τῶν ἐπιστημῶν εἰμὶ ἡ βῆσις καίτοι στάσιμος δὲν μένω.
Μὲ τὸν καιρὸν ὁ ἄνθρωπος παντοῦ μὲ μεταβάλλει,
Καὶ ἐνφ' οὖν ἀκμάς' ἢ μία, ἀβρίον θὰ γίνῃ ἡ ἄλλη.
Βεβαίως καλλιτέρα καὶ οὐδεμία ἐργασία
Εὐδοκμεῖ ἄνευ ἐμοῦ καθὼς καὶ τὰ βιβλία.
Ἀκόμη, φίλε, ἀπορῆς, δὲν δύνασαι νὰ μ' εὕρῃς;
Ἰού' δὲν λύσις αἰνίγμα ἂν καλῶς δὲν μὲ εἰτεύρῃς.

Ἐν Καρδίτῃ,

Ἰω. Σαμαράκης.

Γρίφος.

4— Ἄν τις ὤμων βελήσῃ
Τὸν Βάχχον νὰ βωτήσῃ
Ποιὰ τὸν εἶχε γεννήσει,
Καλῶς, ὦ φίλε, θέλει
Κε' ὀρθῶς σοὶ ἀπαντήσει,
Ἄν εἴπῃ, «Τί σὰ μέλει;»

Ἐν Πιρίαιεῖ

Γ. Σ. Μακρῆς.

Πρόβλημα

5— Ἐκ τῶν γραμμάτων τῶν ἐπομένων λέξεων, ΠΟΙΑΝ,
ΑΓΙΟΣ, ΓΕΛΑ, σχημάτισον σταυρὸν συνιστάμενον ἐξ ἐκτε-
ταμμένων Ἑλληνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς.

Ἐν Καρδίτῃ,

Ἦρ. Γ. Μαφούνης.

Τρίγωνον.

6— Τὸ πρῶτον μου τὸ ὄνομα θεός ποιμενικός.
Τὸ δεύτερον εἰς σύνδεσμος ἐκδόλας νοητός.
Ἄν θέλῃς καὶ τὸ τρίτον μου, τοῦ ἀλφαβήτου γράμμα.
Ἰού' λοιπὸν τὸ τρίγωνον λύστω ἐν τῷ ἅμα.

Ἐν Καλάμῳ Ἰθάκης

Ἐλ. Ν. Κομνηνοῦ.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου

7— Διπλῆ Ἀεροστῆχις.

1— Ἰα-Η-ὦν-θα-Πενία-Ἀπὸν.

Τ-ισσαφῆρη-Σ

2— Φωνή-Νήρω

Ι-επιχ-Ω

3— Ἦλος-ἦλιος

Μ-ελιχειδέ-Κ

4— Ἄμφι—λόγος—Ἄμφιλογος.

Ο—νητω— Ρ

5— Ἄστῆρ—Γαστήρ

Λ—αμί— Α

6— Ἡ Ἐφημερίς «Σφαῖρα» Πειραιῶς.

Ε—λιφέλε— Τ

Ο—τιν— Η

Ν—τίλια— Ξ

Λύται.

Νηῖθ ἐμμέτρως 3.4.5.6. Κ. Ἀλεξόπουλος 4. Ἐλένη Μ. Κομνηνοῦ 3. Μιλε. Χ. Μαγγίβας 2. 3. Ἦρ. Γ. Μαφούνης 3. 4. Γ. Π. Μιχαλακίς 3. Α. Δημουλάς 1.3.4.7. Ἰωάννης Ν. Βαρόης 4. 5. Φ. Δ. Ρουβίντης 3. 4. Ἄδ. Γ. Φόρτης 3. 5. Π. Μ. Ζωγράφος 1.3.4.5.7. Βερουχ Σέμου 1. 3. Ἀλέξ. Κούρτιος 1.3.4.5. Ἄθ. Β. Γκουσίλας 1.3.4.7. Γ. Α. Σαμαράπουλος 1.3.4.7. Κ. Ἄντ. Σαμαράκης 3.4.5. Περ. Εὐαγγελόπουλος 1.3.4.5.7. Δ. Φακίδης 3.

— Ἐλάβομεν κατ' αὐτὰς τὰ πρῶτα φύλλα νέου ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν κάπως εὐρὺν τίτλον «Πόσμος.» Κατὰ τὴν ἰδέαν ἡμῶν τοῦτο πληροῦ χρήσιμον θεσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τύχῃ πάσης συνδρομῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ. Τιμὴ ἑτήσια ἐν Ἀθήναις ὀρ 6, ἐν τῷ ἑξωτερικῷ δραχ. 10

— Ὀλομέν ἐκδιδόμενα τὰ τεύχη τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ, κατ' οὐδὲν ὑστεροῦνται τῶν ἐλπίδων, αἰτινες ἐγεννήθησαν εἰς πάντα φιλομαθῆ, θαντὸ πρῶτον ἠγγέλθη ἢ προσεχῆς ἐκδοσις τοῦ Λεξικοῦ. Ἡ ὄλη, αἱ εἰκόνας, ἢ ἐκτύπωσις, ὁ χάρτης, πάντα εἶναι ἀρίστης ποιότητος, καὶ δεικνύουσι ὅτι μετὰ μεγίστης προσοχῆς προβαίνει τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ ἀποτελεῖ τῷ ὄντι ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐθνικῆς μας φιλολογίας.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀγγέλλει ὅτι κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρόντος μηνός, θὰ ἐκδώσῃ ἑκτακτον Χριστουγεννιάτικον φύλλον δι π λ ο ὤ ν, ἐκ 16 μεγάλων σελίδων, πλήρες ὠραίων εἰκόνων, ὑψηλῆς ποικιλίας καὶ τερπνῆς καὶ πλείστων ὄσων πρακτικῶν πληροφοριῶν. Τὸ τεύχος τοῦτο, ἀποτελοῦν εἶδος Ἡμερολογίου, θὰ τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι λ. 30 μόνον, ἀλλαχοῦ δὲ λ. 32

Εἰς τὸν προμνηθεύσοντα ἓνα νέον συνδρομητὴν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του συνδρομῆς, θὰ δίδεται δωρεάν.

— Εἰς οὐδένα θὰ ἀποσταλῇ τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου 1890, ἐὰν οὗτος δὲν προπληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του.